

som Argument for, at Loven ikke indeholder noget nyt; men da det nu kommer igen, vil jeg dog meddele, hvad der ligger deri. Det er en meget uskyldig Bemærkning. Man har ved § 1 fundet, at det var naturligt, at man stillede en Bemærkning i Spidsen om, hvad der ovenhovedet er Betingelsen for at kunne komme til at drive Apotek, saaledes med Hensyn til Karakter, Eksamen osv., og saa siger man: „i hvilken Henseende det i øvrigt har sit Forblivende ved de hidtil herom gældende Regler“, nemlig med Hensyn til, hvem der skal give Bevillingen osv., at man skal have Bevilling m. v. Det er det, der siges, og andet siges der ikke. Det er det gamle, og der er henvist til det gamle, og det er kun taget med for Fuldstændigheds Skyld; de Ord kunne meget godt have været udeladte.

Da ingen flere behærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Den stillede Dagsorden (se Tillæg B.) vedtoges med 77 Stemmer mod 2.

Formanden (Sofus Høgsbro): Lovforslaget er altsaa bortfaldet.

Det er for sent at gaa til den følgende paa Dagsordenen opførte Sag, og som følge deraf udgaar ogsaa Nr. 5; men jeg vil gaa til det under Nr. 6 paa Dagsordenen opførte Punkt:

Folketingsmanden for Randers Amts 2den Valgkreds (Knudsen m. fl.) forelægge: Forslag til Lov om en forandret Affattelse af Lov om Alderdomsunderstøttelse af 9de April 1891.

Knudsen: Paa egne og Medforslagsstilleres Vegne skal jeg tillade mig at forelægge et Lovforslag til en forandret Affattelse af Alderdomsunderstøttelsesloven, og jeg skal samtidig ganske kort angive de Grunde, som have bevæget os til at fremkomme med dette Lovforslag. Disse Grunde ere navnlig de stærke Ønsker og Krav, som ofte ere komne frem navnlig ude i den store Befolkning med Hensyn til at faa denne Alderdomsforsørgelseslov forandret, Ønsker, som tidligere ere komne frem ogsaa her paa Rigsdagen. Jeg skal saaledes henvise til, at der i Rigsdagssamlingen 1896—97 blev fremsat et Forslag her ved privat Initiativ, som netop havde til Formaal at søge at faa hele Alderdomsunderstøttelsesloven sat under Debat for

muligvis at opnaa Forbedringer deri. Dette Forslag sigtede kun paa en enkelt Side af Alderdomsforsørgelsen, nemlig den Side, som omhandler den Virkning, som Fattighjælpen udøver. Det gik ud paa at opheve denne Virkning, for saa vidt Fattighjælpen blev tilbagebetalt, forinden vedkommende Myndigheder tog Bestemmelse med Hensyn til Ydelsen af Alderdomsunderstøttelse. Der blev under dette Forslags Behandling her i Tinget gentagne Gange fremhævet, at dette Forslag var alt for begrænset, og at der behøvedes videre gaaende Forslag, ligesom der blev udtalt Ønske om, at et saadant Forslag maatte komme frem. Der blev endog fra en enkelt Side sagt, at det var aldeles nødvendigt, at den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov blev revideret, idet den, hvis den kom til at bestaa i lang Tid, vilde komme til at udøve uheldige Virkninger. Vi have derfor ønsket at fremsætte dette Forslag for mulig at opnaa en Forbedring i den Retning, som Befolkningen ønsker. Vort Forslag tilsigter en Forbedring af den bestaaende Understøttelseslov, og vi have derfor kaldt den: Forslag til Lov om en forandret Affattelse af Lov om Alderdomsunderstøttelse af 9de April 1891. Saavel jeg som de øvrige Forslagsstillere nære betydelig mere vidtgaaende Ønsker med Hensyn til Alderdomsforsørgelsen end dem, vi have udtrykt i vort Lovforslag, men vi have ment at burde formulere Forslaget saaledes, at vi have nogen Udsigt til at faa det ført igennem under de bestaaende Forhold, idet vi have frygtet for, at vore mere vidtgaaende Ønsker vilde der ikke være Udsigt til at faa realiserede paa det nuværende Tidspunkt, derfor have vi begrænset Forslaget til det, der i Øjeblikket foreligger. Jeg skal tillade mig ganske kort at nævne enkelte af de Punkter, hvor det adskiller sig fra den bestaaende Lov. Vi have saaledes optaget den Tanke, der var fremme i 1896—97 om Fattighjælpsens Virkninger, at Fattighjælp overhovedet ikke burde øve nogen Virkning med Hensyn til Opnaelse af Alderdomsunderstøttelse, naar der er gaaet 5 Aar, efter at Fattighjælpen er bleven modtaget, og endvidere, at naar Fattighjælpen er tilbagebetalt eller eftergivet, bør den ikke øve nogen Virkning. Vi have ligeledes taget Sigte paa den Bestemmelse i den bestaaende Lov, som gør, at Fattighjælp, som er ydet en Mand, medens han levede i ægteskabeligt Samliv med en Kvinde, vedbliver i 10 Aar at virke til Skade for Kvinden, naar hun bliver Enke eller bliver